

Eksamenssæt A til kapitel 2: Den Amerikanske Revolution

Materiale:

- **Bilag 1:** John Wallers beretning om slaget om bunker Hill, 22. juni 1775 (0,9 normalside)
- **Bilag 2:** Brev fra John Chester og Samuel B. Webb til Joseph Webb, 19. juni 1775 (0,8 normalside)
- **Bilag 3:** Brev fra George Washington til Richard Henry Lee, 25. juli 1775 (0,4 normalside)
- **Bilag 4:** Samtidigt britisk kort over slaget ved Bunker Hill, 1775 (0,5 normalside)
- **Bilag 5:** Foto af Bunker Hill- monumentet, 1929 (0,5 normalside)
- **Bilag 6:** Daniel Websters tale ved indvielsen af Bunker Hill Monument, 17. juni 1843

(1,3 normalside)

Normalsider i alt: 4,4

Bilag 1: John Wallers beretning om slaget om bunker Hill, 22. juni 1775 (0,9 normalside)

John Wallers var adjutant i First Royal Marine Battalion, som blev sendt til Boston i foråret 1775. Denne beretning er formodentlig skrevet til en ven eller en anden officer.

Vi har slået lejr midt på slagmarken. Selv om vi har travlt, og der er stor forvirring, har jeg sat mig ned for at skrive til dig, at jeg er uskadt, selv om rigtig mange er faldet. De officielle bekendtgørelser vil informere dig om situationen og om den stilling, som vi angreb på bakkerne omkring Charleston. Efter min mening var det et særdeles desperat og modigt forsøg, og det blev udført med en ridderlighed og kampånd af soldaterne, som ikke er overgået på noget tidspunkt i historien.

To kompagnier fra første bataljon og en del af det 47nde regiment var de første, som kom over forsvarsstillingen, og du vil være glad for at høre, at jeg var med de to kompagnier, som stak deres bajonetter i alle, som stod over for dem. Intet kan være mere chokerende end det blodbad, som fulgte efter stormen på forsvarsstillingen. Vi klatrede over de døde for at komme frem til de levende, som trak sig tilbage mod de forsvarsstillinger, de havde forberedt skulle dække deres tilbagetog.

Her havde de artilleri, som gjorde stor skade, men de blev tvunget til at opgive dette, da de blev forfulgt af let infanteri, som led store tab under forfølgelsen. Oprørerne bestod af mellem 5000 og 7000 mand, som stod i forsvarspositioner, mens der ikke var flere end 1500 soldater i General Howes korps (som stod for angrebet). Vi sejrede fuldstændigt og gravede os ned i løbet af natten, hvor vi sov med våben i hænderne på slagmarken. Næste nat lå vi på jorden og slog lejr den følgende dag. Officererne har ikke deres egne store telte, men må ligge i soldaternes telte, som er nemmere at transportere, hvis vi skal rykke frem.

I vores korps blev en major, to kaptajner og fire løjtnanter dræbt. Fire kaptajner og tre løjtnanter blev såret. 2 sergenter og 21 soldater blev dræbt og en sergent og 79 soldater såret. Jeg formoder, at det samlede tabstal for slaget er mellem 800 og 1000 sårede og døde. Vi dræbte en række oprørere, men deres beskyttede stillinger mindskede deres tab. Hæren er ved godt mod og fuld af vrede mod de oprørske banditter, som både forgiftede og tyggede på deres musketkugler for at gøre dem mere dødbringende. Mange officerer er døde af deres sår, mens andre er meget syge. Det er overraskende,

at så mange officerer er blevet ramt i dette slag, men oprørerne sigtede særligt efter dem.

teachingamericanhistory.org Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 2: Brev fra John Chester og Samuel B. Webb til Joseph Webb, 19. juni 1775 (0,8 normalside)

Samuel B. Webb (1753-1807) tjente som fanebærer under kaptajn John Chester (1749-1801), som havde kommandoen over Wethersfield Militia Company fra Connecticut. Dette kompagni deltog særdeles aktivt i slaget om Bunker Hill.

Min kære bror. Du kan se, hvor travlt vi har. Kaptajn Chester er blevet tilkaldt og har bedt mig om at fortsætte brevet, hvilket jeg vil forsøge at gøre, men hvis det fremstår ukorrekt og usammenhængende. må du tilgive mig.

Efter alarmen, mens vi marcherede nedad, mødte vi mange af vores værdige venner, sårede og dækket af blod, mens de blev båret på skuldrene af deres soldaterkammerater. Du må selv vurdere, hvordan vi reagerede på dette chokerende syn. Vores ordre var *fremad, fremad*. Vores brødre lider og er ved at blive afskåret. Vi fortsatte fremad og kom frem til slagmarken. Vi blev bombarderet af skibene. Kædekugler, ringkugler og dobbeltkugler fløj om ørene på os, men Gud være lovet blev få af vores soldater ramt. Da vi nåede toppen af bakken, hvor kampen foregik: Du gode Gud, hvor kuglerne fløj. Jeg indrømmer gerne, at jeg aldrig har rystet så meget. Vi rykkede ned ad bakken ind på slagmarken og begyndte hurtigt at skyde. Mange soldater faldt, men for at yde dem retfærdighed holdt de deres samlede front og flygtede ikke. To gange holdt de stand, før de måtte rykke tilbage, men hurtigt så vi flere skikkelser på murene af vores fort. Vores mænd blev hurtigt beordret til at skyde på dem for derefter hurtigt at trække sig tilbage. Vi dækkede deres tilbagetrækning, til de kom tilbage til os, med en hurtig salve fra vores pistoler. De døde og sårede lå overalt omkring mig. Deres stønnen var ikke til at overhøre, selv om jeg er sikker på, at dødsangst længe før havde lukket munden på alle og enhver. De havde nu erobret vores fort og fire feltkanoner - og højdefordelen - og for at sige sandheden - vores forstærkninger fra denne provins kom næsten ikke frem på slagmarken - men lå og gemte sig på bakken over for denne slagmark. Dernæst fulgte ordren om så godt som muligt at trække sig tilbage. Vi trak os tilbage, selv om

vi var totalt udmattede - og løb hurtigt op ad bakken, mens vi efterlod nogle af vores døde og sårede på slagmarken.

John Rhodehamel (red.): *The American Revolution. Writings from the War of Independence 1775-1778*, Library of America 2001, s. 36-37. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 3: Brev fra George Washington til Richard Henry Lee, 25. juli 1775 (0,4 normalside)

George Washington blev udnævnt til øverstkommanderende for Kontinentalhæren 3. juli 1775. Hans første opgave var at organisere en amerikansk hær. Richard Henry Lee (1732-1792) var delegeret for Philadelphia i Kontinentalkongressen og en gammel bekendt af Washington.

Vores forsvarslinjer på Winter & Prospect Hill og fjendens forsvarslinjer på Bunker Hill er inden for synsvidde, en mil fra hinanden, men vores fortropper er meget tættere på hinanden, og vagtposterne er så tæt på hinanden, at de kan tale sammen. I Roxbury og Boston Neck er situationen den samme, og vi er nødt til at forsvare flere steder, hvor fjenden kan landsætte tropper. Fjenden har allerede befæstet, eller vil i løbet af få dage befæste, deres lejr på Bunker Hill. Når dette er sket, og deres nyligt landsatte tropper er frisket lidt op, vil vi snart få besøg, hvis de, som vi har fået fortalt, at de vil, kommer ud af deres stillinger. Deres beherskelse af artilleri og store lagre af krudt giver dem en fordel, som vi kun kan misunde. Jeg frygter, at misbrugene er betydelige i denne hær, og at reformere den, ansigt til ansigt med en fjende, som hver time kan angribe os, vil være særdeles vanskeligt og farligt.

George Washington: *Writings*, Library of America 1997, s.178. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 4: Samtidigt britisk kort over slaget ved Bunker Hill (0,5 normalside)

Bilag 5: Foto af Bunker Hill-monumentet, 1929 (0,5 normalside)

Bunker Hill-monumentet blev bygget i perioden 1825-1843 for private midler. Senere blev der bygget en udstillingshal, hvor en statue af Bostons første regeringsleder Joseph Warren (1741-1775) er opført. Monumentet er et af de første i USA. Grundstenen blev lagt af Marquis de La Fayette (1757-1834) i 1825, hvor Daniel Webster i samme anledning holdt en tale (se bilag 6).

massmoments.org

Bilag 6: Daniel Websters tale ved Bunker Hill Monument, 17. juni 1825 (1,3 normalside)

Daniel Webster (1782-1852) var en amerikansk politiker, der i 1825 repræsenterede Massachusetts i Repræsentanternes Hus.

Vi står ved vores fædres grav. Vi står på jord, som på grund af deres mod, deres vedholdenhed og deres udgydelse af deres blod, er noget særligt. Vi er ikke her for at fastsætte en usikker dato i vores årbøger, eller for at gøre opmærksom på et obskurt eller ukendt sted. Hvis vores ydmyge idé aldrig var blevet udtænkt, hvis vi selv aldrig var blevet født, ville den 17. juni 1775 have været en dag, som al efterfølgende historieskrivning ville have interesseret sig for, og det sted vi står en seværdighed for senere generationer. Men vi er amerikanere. Vi lever i det, som man kan kalde dette kontinents tidlige leveår, og vi ved, at vores efterkommere for al tid er her for at nyde

og lide, som mennesker gør. Vi ser foran os en række store begivenheder. Vi ved, at vores egen fremtid er lys, og det er derfor naturligt, at vi er berørt af at tænke over de begivenheder, som har styret vores skæbne, længe før mange af os blev født, og som resulterede i den tilstand, som vi skal leve i. [...]

Tættere på vores egen tid, tættere knyttet til vores egen skæbne, og derfor mere interessant for vores følelser, er bosættelsen af vores land af kolonister fra England. Vi glæder os over ethvert minde om disse værdige forfædre. Vi fejrer deres tålmodighed og udholdenhed. Vi beundrer deres modige handlinger. Vi lærer vores børn at se op til deres gudstro og er med fuld ret stolte over at nedstamme fra mænd, som har vist verden, hvordan man opretter borgerlige institutioner baseret på de store og forenede principper om menneskelig frihed og menneskelig viden. For os, deres børn, er fortællingen om deres arbejde og lidelser altid interessant. Vi bevæges, når vi står på stranden ved Plymouth, mens bølgerne slår ind på stranden. Vores brødre i en anden og gammel koloni vil heller ikke glemme, hvor den blev grundlagt, før deres flod ikke længere løber. Ingen ungdommelig energi, ingen moden mandighed vil medføre, at nationen glemmer de steder, hvor det som ung lå i krybben. [...]

Men den store begivenhed i dette kontinents historie, som vi er forsamlet her for at mindes, dette vidunderbarn af moderne tider, på samme tid et af verdens vidundere og en velsignelse af verden, er Den Amerikanske Revolution. På et tidspunkt med ekstraordinær rigdom og lykke, præget af stor national ære, udmærkelse og magt, samles vi på dette sted, fordi vi elsker vores land, fordi vi beundrer en ophøjet moralsk karakter, og fordi vi er taknemmelige over tro tjeneste og patriotisk hengivenhed.

ÆRVÆRDIGE MÆND! I har kommet til os fra en tidligere generation. Himlen har gavmildt givet jer et langt liv, så I kan se denne glædesfulde dag. I er nu, hvor I stod for halvtreds år siden, netop på dette tidspunkt, med jeres brødre og jeres naboer, skulder ved skulder, i kampen for jeres land. Se, hvor alt er ændret! Den samme himmel over jeres hoveder, de samme bølger ruller ved jeres fødder, men alt andet er forandret! I hører ikke lyden af fjendtlige kanoner, I ser ikke søjler af røg og ild fra det brændende Charlestown. Jorden dækket med døde og døende, det fremfusende angreb, det rolige og succesrige forsvar, det høje råb om modstand, tusind mænd som skyder brystet frem uanset frygten for krig og død. Alt dette har I set, men I ser det ikke mere. Alt er fred. Jeres bys højder, de tårne og tage, hvor I dengang så jeres hustruer, børn og landsmænd fyldt af angst og frygt, mens de fulde af unævnelige følelser overværede kampen, har

i dag vist jer hele byens lykkelige befolkning, som er kommet ud for at byde jer velkommen og hylde jer med et fælles jubelbrøl.

dartmouth.edu. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.